

ISTORIE
CONTEMPORANĂ

Ion Mihai Pacepa (28 oct. 1928–14 febr. 2021), ale cărui cursuri („Spionajul tehnico-științific“) și articole („Propaganda Redux“, *The Wall Street Journal*, 2007) au devenit obiect de studiu în școlile forțelor armate ale SUA, și-a început cariera militară în România. În 1951, după ce a absolvit Facultatea de Chimie Industrială, a fost încadrat ca locotenent în Securitate; după patru ani a ajuns șef de serviciu la Direcția a IV-a de contraspionaj, iar din ianuarie 1956, șef al rezidenței de spionaj din RFG. A fost prim-adjunct al directorului DIE între anii 1966 și 1972. A fost numit consilierul lui Ceaușescu pentru securitate și dezvoltare tehnologică, funcție pe care a deținut-o din 1972 până în iulie 1978. În același timp, a fost secretar de stat la Ministerul de Interne – Consiliul Securității Statului. În august 1974, a fost avansat la gradul de general-locotenent. În iulie 1978, aflându-se în Germania Federală, Ion Mihai Pacepa a solicitat azil politic președintelui SUA Jimmy Carter, iar la 28 iulie un avion militar american l-a adus la Washington. La acea dată, era șef al Casei Prezidențiale a României. A fost și continuă să fie cel mai înalt oficial din blocul sovietic care a cerut azil politic într-o țară NATO. În următorii zece ani, generalul Pacepa a colaborat cu guvernul SUA în diferite operațiuni împotriva serviciilor de spionaj ale blocului sovietic. Autoritățile americane au apreciat – într-o scrisoare publică – activitatea sa din această perioadă ca fiind „o unică și importantă contribuție adusă Statelor Unite“. În noiembrie 1987, generalul Pacepa a publicat în SUA *Oriizonturi roșii*, prima carte occidentală care a descris viața la curtea unui dictator comunist, republicată în traducere, la Humanitas, în 2010. În 1993, a publicat *Moștenirea Kremlinului. Rolul spionajului în sistemul comunist de guvernare* (Humanitas, București, 2013), iar în 1999 trilogia *Cartea Neagră a Securității* (Editura Ziua-Omega, București). În 2007 a apărut în SUA, tot sub semnătura sa, *Programmed to Kill: Lee Harvey Oswald, the Soviet KGB and the Kennedy Assassination* (Ivan R. Dee Publisher, Chicago). În 2009 a publicat, la Editura Humanitas, o carte de confesiuni: *Față în față cu generalul Ion Mihai Pacepa*. Generalul Pacepa a publicat frecvent în ziare și săptămânale occidentale, precum *The Wall Street Journal*, *The Washington Times*, *The Los Angeles Times*, *National Review*, *The American Spectator*, *L'Express*.

Ronald J. Rychlak (n. 23 sept. 1957) este profesor la University of Mississippi School of Law, unde predă cursuri care au ca obiect dreptul constituțional, procedura penală, raporturile dintre terorism și lege. A lucrat ca avocat și jurist la Chicago, iar apoi ca membru al unei comisii însărcinate să revadă codul penal al statului Mississippi. A publicat diverse cărți, printre care *Hitler, the War, and the Pope* (2000) și *Righteous Gentiles: How Pius XII and the Catholic Church Saved Half a Million Jews from the Nazis* (2005).

Ion Mihai Pacepa
Ronald J. Rychlak

Dezinformarea

Un fost spion-șef dezvăluie strategiile secrete de subminare a libertății,
de atac împotriva religiei și de promovare a terorismului

Introducere de
R. JAMES WOOLSEY

Cuvânt înainte de
dr. PAUL KENGOR

Traducere din limba engleză de
MARIUS STAN

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

Cuprins

	<i>Elogiu premergător</i>	7
	<i>Introducere</i> de R. James Woolsey	11
	<i>Cuvânt înainte</i> de dr. Paul Kengor	15
Partea I	Glorificarea vinovatului, incriminarea inocentului	21
	Introducere	23
	1 Atras în Securitate	29
	2 Adevărata semnificație a glasnostului	34
	3 Cum am trecut de partea Americii	44
	4 Magia neagră a dezinformării	52
	5 „Frumusețea“ dezinformării	57
	6 Înscenările Kremlinului	66
	7 Întâlnirea lui Stalin cu catolicismul	71
	8 Noul inamic al Kremlinului	74
Partea a II-a	Anatomia unei campanii de dezinformare: confecționarea „pontifului lui Hitler“	79
	9 Plăsmuirea ratată a „pontifului lui Hitler“	81
	10 Cardinalul Stepinac	92
	11 Cardinalul Mindszenty	102
	12 Mai multe înscenări	111
	13 Războiul global împotriva religiei	116
	14 Noua cruciadă a Vaticanului	126
	15 Teologia eliberării	129
	16 Războiul lui Hrușciiov împotriva Vaticanului	134
	17 Pregătiri pentru „aranjarea“ lui Pius al XII-lea	138
	18 <i>Vicarul</i>	143
	19 <i>Piesa</i>	149
	20 Dezinformare sub orice piatră	156

21	Amprentele KGB-ului	164
22	Antisemitismul <i>Vicarului</i>	176
23	Rădăcinile ideologice ale <i>Vicarului</i>	181
24	Rolf Hochhuth	187
25	O altă perspectivă asupra <i>Vicarului</i>	198
26	Necrofagia politică a lui Hrușciov	207
27	<i>Pontiful lui Hitler</i> , cartea	211
28	Cocaina lui Andropov	220
Partea a III-a Proclamarea guvernului american		
	drept o bandă de asasini	229
29	Sfârșitul inocenței Americii	231
30	Hrușciov: un monumental dezinformării	243
31	Operațiunea „Dragon“	255
32	Nouă dovadă incontestabilă a implicării KGB-ului	266
Partea a IV-a Descălcirea plasei de minciuni a zilelor noastre		
33	De la dezinformare la terorism	285
34	Epoca lui Putin	293
35	De la „pontiful lui Hitler“ la 11 septembrie 2001	302
36	Terorismul nuclear al Kremlinului	307
37	Un imperiu KGB	312
38	Ținerea în funcțiune a mașinăriei de plăsmuiri	318
39	Mișcarea împotriva războiului	323
40	Bântuie stafia lui Marx	335
41	Dezinformarea în America zilelor noastre	339
42	De la dezinformare la asasinare	348
43	Cultul de tip marxist al personalității și apa grea	358
44	Cum am devenit un „evreu ticălos și trădător“	367
	Epilog	377
	<i>Note</i>	383
	<i>Bibliografie</i>	447

Elogiu premergător

„*Dezinformarea* reprezintă o istorie a unei părți încă ascunse a Războiului Rece – o parte ascunsă, precum cârțițele KGB-ului strecurate în structurile de informații occidentale – care trebuie studiată pentru a înțelege cu adevărat cum anume a căutat comunismul să corupă totul în calea sa. Aidoma *Martorului* lui Whittaker Chambers, orice studiu asupra Războiului Rece ar fi profund incomplet fără *Dezinformarea*.”

JED BABBIN, fost subsecretar adjunct în
Departamentul Apărării și autor al volumelor
In the Words of Our Enemies și *Inside the Asylum:
How the U.N. and Old Europe Are Worse Than You Think*

„Punând în discuție istorii false și calomniile subtile, Pacea și Rychlak ne poartă într-o călătorie prin Imperiul Dezinformării. Aici aflăm teoria și practica Marii Minciuni dezlănțuite împotriva Creștinismului – împotriva papilor și a episcopilor. Aflăm cum Kremlinul, chiar după căderea comunismului, își continuă războiul împotriva Occidentului; aflăm cum *dezinformația* este folosită pentru a inspira o puternică ură față de evrei ca să mobilizeze Islamul, ca pe un berbec, împotriva Israelului și a Americii – în beneficiul Rusiei. Dacă vrei să înțelegi forțele care lucrează la umbra declinului Creștinismului și a ascensiunii Islamului militant, trebuie să citești această carte.”

JEFFREY NYQUIST, autor al volumului
Origins of the Fourth World War, editorialist și realizator
de emisiuni radio la WIBG (Ocean City, New Jersey)

„Ca evreu crescut în New York, îmi era silă să aud până și numele papei Pius al XII-lea. Dar, după șapte ani de investigații și după ce am adunat 46 000 de pagini de documente convingătoare, am ajuns

să descopăr cu surprindere că Pius al XII-lea a fost slăvit și glorificat ca erou de către toți evreii, în timpul războiului și imediat după aceea. Dacă vreți să aflați cum anume un miliard de oameni au fost ademeniți să-l urască, citiți această carte a generalului Ion Mihai Pacepa și a profesorului Ron Rychlak despre practica încă secretă a Kremlinului, *dezinformația*. Acea uriașă mașinărie a produs cea mai urâtă distrugere a reputației unui personaj în secolul al XX-lea și a provocat o mare tensiune între evrei și catolici. Dar permiteți-mi să vă avertizez: această carte este înfricoșătoare! Când o citești vei descoperi cum ai fost manevrat ca o piesă de șah pentru a atinge un țel precis. Vei mai afla că planul care ține de *dezinformația* dezbină încă lumea iudeo-creștină, cu consecințe fatale la nivel internațional.“

GARY KRUPP, președinte al Fundației Pave the Way,
dedicată restabilirii relațiilor între religiile lumii

„Scrișă de către doi experți de prim-plan, această carte este o operă lămuritoare și demistificatoare de arheologie politică și istorică, un efort pasionat și captivant de a scoate în evidență tehnicile comuniste ale minciunii cinice, ale comploturilor violente și ale perversului și abilului amestec de legende propagandistice deghezate în mărturii istorice. Autorii demonstrează o erudiție impresionantă și o înțelegere intuitivă unică a secretelor adânci ale mașinăriei de dezinformare sovietice și postsovietice. Ca fost ofițer de informații de cel mai înalt rang în cadrul blocului sovietic, care a rupt legăturile cu sistemul din motive etice, arătându-i în mod curajos dedesubturile teroriste, Ion Mihai Pacepa este un formidabil martor și un analist respectat al intrigilor, aranjamentelor și manipulărilor comuniste.“

VLADIMIR TISMĂNEANU, autor al lucrării
Stalinism pentru eternitate. O istorie politică a comunismului românesc, director al Centrului pentru Studierea Societăților
Post-Comuniste al Universității Maryland și
președinte al Comisiei Prezidențiale de
Analiză a Dictaturii Comuniste din România

Pentru Mary Lou, care m-a ajutat
să-mi privesc trecutul cu ochi americani
Gen.-lt. ION MIHAI PACEPA

Fiicei mele, Lindsey,
și tuturor celor din familia mea asemenea ei
Profesor RONALD RYCHLAK

„Cei care nu-și pot aminti trecutul sunt condamnați să-l repete.“

GEORGE SANTAYANA, *The Life of Reason*, vol. 1, 1905

„În Rusia, «rață», în afara sensului său propriu, este un termen sinonim cu dezinformarea. «Când rațele zboară» înseamnă că presa publică o dezinformare.“

PAVEL SUDOPLATOV, director-adjunct al serviciilor de informații externe sovietice, în volumul de memorii *Misiuni speciale* (1994)

Introducere

Această remarcabilă carte va schimba modul în care priviți serviciile de informații, afacerile externe, presa și încă multe altele. Gen.-lt. Ion Mihai Pacepa este personajul cu rangul cel mai înalt din tabăra vreunui serviciu de informații advers care a dezertat vreodată. Ca șef al serviciilor românești, el a luat parte direct, de-a lungul a mulți ani, la întâlnirile șefilor de state și a fost martorul unora dintre cele mai sensibile discuții ale adversarilor noștri în timpul Războiului Rece.

Generalul Pacepa ne spune de la bun început că strângerea de informații este mai degrabă ultima ocupație pe lista a ceea ce serviciile secrete românești și celelalte din blocul sovietic făceau în anii aceia. Culegerea de informații, spune el, „a fost mereu mai mult sau mai puțin irelevantă“. Aș putea adăuga că, fie că suntem sau nu de acord cu această afirmație referitoare la perioada Războiului Rece, mai multe informații culeg astăzi hackerii din spatele tastaturilor decât ofițerii de caz care ajustează cu finețe amplasarea așa-numitelor *dead drops* [metodă de spionaj care constă în schimbul de informații între doi indivizi, folosind o ascunzătoare și fără ca aceștia să se întâlnească în mod direct; vezi și *dead drops* – căsuțe poștale oarbe/secrete folosite la transmiterea mesajelor fără a periclita securitatea operativă a misiunii, n. tr.].

Așadar, cu ce își ocupau timpul spionii români și sovietici în anii Războiului Rece? Generalul Pacepa ar spune că se ocupau cu „înscenări“, adică, pentru a îndeplini așa ceva, cu rescrierea istoriei și manipularea înregistrărilor și a documentelor etc. Ce scop are această *dezinformația*? O, chestiuni mărunte precum folosirea scurgerilor de informații în presă spre a distruge reputația unui lider național sau religios, dezlănțuirea sentimentelor antisemite, întărirea resentimentelor față de Statele Unite sau Israel în lumea arabă. Lider sovietic și multă vreme șef al KGB, Iuri Andropov, după câte se pare un adevărat susținător al *dezinformația*, o spune în felul următor: „[*Dezinformația*

este] precum cocaina. Dacă tragi pe nas o dată sau de două ori, s-ar putea să nu-ți schimbe viața. Dacă totuși o folosești zilnic, te va face dependent – un om diferit.“

Prin urmare, cineva ar putea spune că aceste lucruri sunt de înțeles în timpul Războiului Rece, dar de ce și acum? Și de ce multe guverne din Orientul Mijlociu fac în esență același lucru, adică răspândesc povești delirante despre 9/11 – cum că ar fi fost mâna CIA sau a Mosadului? Îmi închipui că este cât se poate de simplu: dictatorii au nevoie de inamici pentru a justifica opresiunea pe care o îndreaptă împotriva propriilor popoare. Iar noi le suntem la îndemână.

Un alt înțeles major rezultă din aceste pagini. Comuniștii s-au situat undeva între lipsa oricărei ideologii și existența unei ideologii disfuncționale. Noi avem o ideologie la care aproape toți americanii aderă: democrația, domnia legii și America descrisă, cu cuvintele lui Lincoln, drept „ultima, cea mai bună speranță a lumii“. Pentru cei mai mulți dintre noi există și o religie, în general creștinismul sau iudaismul. Acest lucru arată că atât blocul sovietic, cât și actualii noștri inamici, pun la cale un atac îndreptat cu grijă, sau o înscenare, pentru a distruge religia: pentru a răspândi antisemitismul, pentru a murdări reputația unui papă și a altor conducători de biserici, acuzându-i de antisemitism, când de fapt ei, în epoca nazistă, se străduiau din răsuferință să-i protejeze pe evrei.

Generalul Pacepa arată totodată cum se poate demonta până și cel mai atent construit exemplu de *dezinformația*, cum ar fi, de pildă, piesa din anii 1960, *Vicarul*, care distrugea reputația papei Pius al XII-lea prin utilizarea literaturii complementare, uluitoare prin imaginile falsificate, editarea răuvoitoare a textului etc.

Generalul Pacepa a scris că în blocul sovietic indivizii care se ocupau cu *dezinformația* erau mai numeroși decât cei care activau în industria de apărare. *Dezinformația* a fost și, într-o anumită măsură, încă este un efort extraordinar.

În pofida perfecțiunii artei înscenărilor, a experienței și a motivațiilor sale ca dictatură care se sprijină pe utilizarea informațiilor secrete și care este într-o permanentă căutare de noi dușmani, pe măsură ce înaintăm în secolul XXI putem vedea că Rusia nu este cea mai mare problemă a noastră. Indicatorii săi demografici sunt dezastruoși (natalitate scăzută, speranță scăzută de viață la bărbați), iar numărul populației este de presupus că va ajunge sub 100 de milioane până la mijlocul secolului. Trăiește aproape în întregime din vânzarea de petrol și gaze (și se folosește de gaze șantajându-și vecinii, pe care îi

amenință cu sistarea livrărilor). Dar descoperirea recentă a unor substanțiale zăcăminte de gaze de șist în multe țări, inclusiv în Statele Unite, în Polonia și în multe alte locuri din lume, îi poate da Rusiei o grea lovitură. Rezerva sa de gaze ar putea să nu mai aducă un profit atât de mare și și-ar putea pierde considerabil importanța ca armă politică, iar petrolul său ar putea fi înlocuit de combustibili extrași din gaze naturale mult mai ieftini, precum metanolul.

Nimeni nu va suferi prea mult, pe la mijlocul secolului XXI, din pricina numărului scăzut de ruși stând pe tușă, disperați să se facă remarcați cu a lor iscusință în a pune la cale înscenări și alte lucruri asemenea, care, de altfel, devine din ce în ce mai irelevantă.

Generalul Pacepa și distinsul său coautor, profesorul Ronald Rychlak, au realizat ceva extraordinar în aceste pagini. Nu doar că ne-au ajutat să înțelegem istoria și multe din operațiunile actuale de *dezinformația* pe care continuăm să le vedem în desfășurare – în special ale Rusiei și ale țărilor din Orientul Mijlociu –, dar au pus și bazele științei prin care vom descoperi metode de a neutraliza aceste operațiuni. Pe scurt, cei doi au deschis o lume care pentru mulți dintre noi practic nu exista, sau, dacă știam că există, apropiate toți am subestimat-o într-o bună măsură.

R. JAMES WOOLSEY, Președinte al Fundației
pentru Apărarea Democrațiilor, fost director al CIA

Cuvânt înainte

Iată o lucrare pe care mulți dintre noi au așteptat-o, o carte pe care – îndrăznesc să spun – *istoria* a așteptat-o. De la început până la sfârșit, ea este o bijuterie compusă din noi și fascinante informații, o mină de aur în privința materialului atât de necesar, dar mult amânat, despre Războiul Rece, o fâșie de lumină în ceea ce într-adevăr a fost o lume a întunericului. Autorii sunt foarte aparte: Ron Rychlak este expert în subiectul mult calomniatului papă Pius al XII-lea și în Biserica Catolică în general, în special în perioada Războiului Rece. Gen.-lt. Ion Mihai Pacepa, ofițerul de informații cu cel mai înalt grad care a dezertat vreodată din blocul sovietic, a fost, în mod cu totul și cu totul excepțional, martorul a multe dintre evenimentele care sunt descrise în carte. Generalul Pacepa se află încă printre noi pentru a depune mărturie despre adevăr și litiunile pline de minciuni – în pofida unei condamnări la moarte și a unei recompense de două milioane de dolari puse pe capul său de către ultimul dictator român, Nicolae Ceaușescu. Astfel, ne găsim în fața unei întâlniri rare a unui savant al istoriei religioase cu un martor al faptelor murdare orchestrate de comuniști împotriva factorului religios. Avem aici, combinate, erudiția în stare pură și sursele primare.

Rezultatul este o carte care îți taie respirația și te înfurie deopotrivă, iar pe alocuri te deprimă. Unii ar fi tentați să spună că cititorii nu vor putea să lase această carte din mână, dar s-ar putea să fie nevoie tocmai de acest lucru pentru a absorbi imensitatea informației și a te detașa de latura ei întunecată. Unii ar putea doar căuta de ceva vreme înainte de a da înapoi și a-și dori o pauză. Este cu adevărat greu de îndurat nivelul absolut al calomniei sovietice, totală, practică fără remușcări și îndreptată împotriva religiei și a oamenilor religioși, pe care generalul Pacepa și profesorul Rychlak l-au clarificat cât se poate de metodic. Totuși, trebuie să-i facem față, pentru că povestea lor se cere spusă.

Oricine a studiat sau a fost implicat în mișcarea comunistă știe că reprezentanții acesteia au desfășurat câte o campanie împotriva a aproape orice au simțit că poate fi amestecat în propaganda ce le servea și sprijinea scopurile. Vladimir Lenin declarase în mod infamant că „singura moralitate“ pe care o recunoșteau bolșevicii săi era cea care le promova interesele. Aceasta însemna că minciuna era pe deplin justificată, că orice țintă era legitimă și că sezonul țintelor identificate era mereu deschis. Combină această intenție criminală și relativism moral cu ceea ce Mihail Gorbaciov a numit „războiul sovietic împotriva religiei“, plus o rețea de partide comuniste servile de-a lungul și de-a latul globului – toate supuse în fața a ceea ce George Kennan a denumit „vocea stăpânului“ care rostea în mod „infailibil“ de la Kremlin – și obții o conspirație internațională propriu-zisă menită a demoniza cele mai sacre personalități religioase care au stat în calea felului sovietic de a fi. Arta crasă a minciunii Kremlinului ar fi un instrument viguros în acest efort susținut, un efort drăcesc lipsit de scrupule morale. Abia acum, mulțumită generalului Pacepa și profesorului Rychlak, avem o evaluare documentată a efortului și a ramificațiilor sale insidioase.

Firul narativ care străbate această carte este legat de cazul Papei Pius al XII-lea, ceea ce face foarte mult sens de vreme ce cazul Pius se afla la nadirul campaniei sovietice de denigrare, începând sub Stalin și Hrușciov. Autorii arată că atacul împotriva lui Pius a fost lansat printr-o transmisiune din 1945 a Radio Moscova care a repetat pentru prima dată eticheta nedreaptă de „Pontiful lui Hitler“. Sovieticii au înțeles că Pius al XII-lea reprezenta o amenințare fatală la adresa ideologiei lor, disprețuind comunismul la fel de mult ca nazismul. S-au pornit astfel într-o cruciadă menită să-l distrugă pe papă și reputația acestuia, să-i scandalizeze enoriașii și să ațâțe divizarea între credințe.

Generalul Pacepa și Rychlak au demascat campania împotriva lui Pius al XII-lea. Nici o persoană care va citi această carte nu va rămâne cu convingerea că Pius al XII-lea l-a susținut vreodată pe Hitler sau nazismul. Și oricine își oferă acum opinia asupra controversei Pius trebuie să parcurgă această carte. De fapt, cine n-o citește nu poate fi luat în serios pe acest subiect. Odată cu această carte, prima întrebare care trebuie adresată oricui are o percepție negativă asupra lui Pius ca „Pontif al lui Hitler“ devine: „Ai citit cartea lui Pacepa și Rychlak?“

Așa cum arată această carte în mod decisiv, miturile imorale create de comuniști spre a-l discredita pe papă au fost adoptate în mod

tragic, fără să-și dea seama, de către mulți istorici și jurnaliști acceptați. Mitul, care a fost inițial respins imediat de către o generație contemporană ce trăia în istoria reală și care și-a dat seama foarte repede despre ce este vorba, a luat avânt odată cu generațiile următoare care nu trăiseră acea istorie și care nu știau mai bine. A crescut repede și a fost lăsat să păteze reputația unui om bun care a iubit, ajutat și cazat personal evrei în timpul Holocaustului. KGB-ul și acoliții săi au perpetuat o imagine nocivă deloc potrivită cu acea realitate. Imaginea ne rămâne acum pe retină. Este sfâșietor să constatăm scindarea pe care au provocat-o comuniștii între catolicii care pe bună dreptate l-au admirat pe Pius – și chiar au căutat să-l canonicizeze – și prietenii lor evrei. Comuniștii au făcut asta și au scăpat basma curată – sau cel puțin până la momentul apariției acestei cărți.

Cartea demască în mod convingător o sumedenie de minciuni dăunătoare, mult în afara cazului Pius. Mare parte a istoriei pe care credeam că o cunoaștem, sau pe care credeam că am descoperit-o recent, a fost în realitate născocită ca dezinformare comunistă. Așa cum arată autorii, acesta a fost un război „care a izbucnit în 1945 și nu s-a încheiat niciodată“. Uniunea Sovietică și Războiul Rece nu mai există, dar războiul asupra religiei continuă, revigorat pe neștiute de către cărturari derutați care au ales să adune „fapte“ ce nu s-au petrecut încă de la bun început.

Minciunilor li s-a permis să devină „istorie“, să devină „adevăr“. Dar ce este adevărul? Ce este istoria? Această carte conține istoria reală. În acest sens, este o operă fundamentală care va porni procesul de remediere a educării greșite și a unei „erudiții“ în mod im-pardonabil greșite. Iar istoricilor și cărturarilor le revine sarcina de a discerne cu grijă asupra modului în care generalul Pacepa și Rychlak au ajuns aici: prin conectarea la un concept-cheie care redirectionează în mod adecvat istoricii și cărturarii către adevăr – anume, înțelegerea scandaloasei și incomparabilei tactici sovietice a dezinformării.

Acesta este un aspect crucial. Generalul Pacepa și Rychlak ar fi putut foarte simplu să scrie o dare de seamă standard a persecuției sovietice din perspectiva unui grup religios. Pe măsură ce îndepărtau straturile, ei au constatat esența găunoasă care era dezinformarea – cunoscută ca *dezinformația* în limba rusă. Desigur, generalul Pacepa știa deja toate aceste lucruri din perspectiva celui care le-a trăit și, în mod regretabil, din cea a participantului reluctant. Acum, comi-tând actul de reparație, atât el, cât și Rychlak sunt capabili să explice lumii cum anume cunoașterea dezinformării sovietice explică mare parte din ceea ce nu am știut și, într-un mod semnificativ, mare

parte din ceea ce am înțeles greșit. Cei doi au fixat reflectoarele în așa fel încât istoricii beneficiază acum de o claritate ce până nu demult lipsise. Într-atât de neechivoc murdară fusese utilizarea sovietică a dezinformării încât până și definiția sovietică a acesteia, publicată în ediția din 1952 a *Marii Enciclopedii Sovietice*, fusese ea în sine o formă de mistificare. Doar răsturnata lume suprarrealistă a comunismului sovietic poate produce o asemenea litanie a ticăloșiei. Regretatul Václav Havel vorbea despre „cultura comunistă a minciunii”. Iat-o din nou, larg răspândită. Generalul Pacea și Rychlak ridică vâlul de pe ochii noștri și, pe măsură ce fac acest lucru, începem să descoperim o biserică sacrificată pe cruce, bătută acolo în cuie de către prigonitori nemiloși.

Dar preocuparea autorilor nu este doar Biserica Catolică sau, mai extins, biserica creștină. Această carte inovatoare nu deslușește doar comploturile împotriva lui Pius al XII-lea și a unor figuri precum cardinalii Stepinac, Mindszenty și Wyszynski. Arată duplicitatea unor grupuri precum Consiliul Mondial al Păcii, Consiliul Mondial al Bisericilor și Partidul Mondial al Muncitorilor; mâinile însângerate ale loțiitorilor, de la Vișinski la serviciile secrete române și bulgare; implicarea sovietică în teologia eliberării; rolurile cu știință și fără știință ale unor jucători precum Romesh Chandra și Rolf Hochhuth și Erwin Piscator, și I. F. Stone, și Edward Keating, și John Cornwell; impactul agenților plătiți, agenților de influență și al celor trași pe sfoară; magia neagră macabră a „necrofagiei” sovietice și multe altele. În mod cu totul ironic, cartea scoate în evidență antisemitismul repugnant din spatele conspiratorilor înșiși ai campaniei originare a „Pontifului lui Hitler” și alte eforturi de dezinformare. Capitolul despre promovarea sovietică a conspirației insidioase a *Protocoalelor înțelepților Sionului* reprezintă o trezire la realitate. Aici, prigonitorii adepților lui Cristos au redeșteptat o veche disponibilitate antisemită și au diseminat-o înspre Occident drept purul adevăr.

Într-adevăr, antisemitismul documentat în această carte este șocant. Autorii semnaleză campania antisionistă a lui Iuri Andropov, sprijinul dat terorismului islamic și promovarea duală a antisemitismului virulent și antiamericanismului printre arabii din Orientul Mijlociu. Până în 1978, blocul sovietic a implantat aproape patru mii de agenți de influență în lumea islamică, înarmați cu sute de mii de exemplare ale *Protocoalelor înțelepților Sionului* – și cu echipamente militare. Semințele pe care le-au plantat în lumea arabă în urmă cu câteva decenii răspândesc încă ură și distrugere sub forma